

مشاجره

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: عبرانیان باب ۸ آیه ۶؛ متی باب ۱۹ آیه ۱۷؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیه ۱۷؛ لایوان باب ۲۳؛ اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۱ تا ۲۹؛ غلاطیان باب ۱ آیات ۱ تا ۱۲.

آیه حفظی: «زیرا شریعت به وسیله موسی عطا شد، اما فیض و راستی به وسیله عیسی مسیح رسید» (یوحنا باب ۱ آیه ۱۷).

کلیسای اولیه عمدتاً از یهودیانی تشکیل شده بود که هرگز لحظه‌ای فکر نکرده بودند که با پذیرش مسیح یهودی یعنی عیسی، به نحوی از ایمان پدران خود و یا وعده‌های عهدی که خداوند با قومش بسته بود، روی برمی‌گردانند. همانطور که معلوم است، حق با آنها بود. مسئله برای ایمانداران اولیه یهودی تبار این بود که خواه یهودی یا نه، برای پذیرش عیسی، ابتدا باید مسیحی بشوند. مسئله دیگر برای بسیاری از یهودیان این بود که آیا غیر یهودیان باید قبل از پذیرش مسیح، یهودی بشوند. تنها بعدها، در شورای اورشلیم، یک پاسخ قطعی داده شد. آنها تصمیم گرفتند که غیر یهودیان را با یک دسته از مقررات و قوانین به دردمر نیاندازند. یعنی، لازم نبود که غیر یهودیان به منظور پذیرفتن عیسی، ابتدا یهودی شوند.

با این حال، با وجود این تصمیم، برخی از معلمان همچنان کلیساها را آفت زده می‌کردند، با اصرار بر اینکه غیر یهودیان تغییر کیش داده که ایمان آورده بودند، باید این قوانین و مقررات، از جمله ختنه (قطعا روندی نبود که بالاخص بزرگسالان را برای پیوستن به مسیحیت مجذوب نماید) را بجا آورند. یعنی، آنها معتقد بودند که غیر یهودیان به منظور بهره مند شدن از وعده‌های عهد، بسیاری از قوانین و مقرراتی که لازمه منتفع گردیدن از جامعه مشترک المنافع اسرائیل تلقی می‌شدند را رعایت کنند.

مشکلات چه بودند و چگونه باید حل و فصل می‌شدند؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۴ اکتبر آماده شوید.

عهدی بهتر

عبرانیان باب ۸ آیه ۶ را بخوانید. پیام در اینجا چیست؟ ما چگونه این «وعده‌های بهتر» را درک می‌کنیم؟

شاید بزرگترین تفاوت بین دین عهد عتیق و عهد جدید این واقعیت است که دوران عهد جدید با آمدن مسیح موعود، عیسی ناصری معرفی شد. او توسط خدا فرستاده شد تا نجات دهنده باشد. انسان‌ها نمی‌توانستند او را نادیده بگیرند و انتظار نجات یافتن داشته باشند. تنها از طریق کفاره‌ای که او مهیا ساخته بود، گناهان ایشان آمرزیده می‌شد. تنها با نسبت داده شدن زندگی بدون عیب او، آنها می‌توانستند در برابر خدا بدون محکومیت بایستند. به عبارت دیگر، نجات از طریق عدالت عیسی بود و نه چیزی دیگر.

قدیسان عهد عتیق به دنبال برکات عصر انتظار و وعده نجات بودند. (توضیح: در دوران عهد عتیق به این وعده انتظار اعتقاد داشتند که روزی مسایاه (مسیح موعود) که دادگستر است خواهد آمد ... ولی زمانی که مسیح موعود از میان خود یهودیان رسالت خویش را آغاز نمود او را نپذیرفتند). در زمان عهد جدید مردم با این پرسش مواجه بودند که آیا آنها عیسی ناصری که خدا به عنوان مسیح موعود فرستاده بود را به عنوان نجات دهنده خود خواهند پذیرفت؟ اگر به او ایمان می‌آوردند، یعنی اگر آنها او را به عنوان کسی که حقیقتاً مسیح خدا بود، پذیرفته و خود را تسلیم او می‌کردند، از طریق عدالتی که عیسی بدون هیچ بهایی به ایشان ارائه داد، نجات می‌یافتند.

در همین حال، الزامات اخلاقی بدون تغییر در عهد جدید باقی می‌ماندند، زیرا این‌ها بر پایه شخصیت خدا و مسیح بنیان شدند. اطاعت از قانون خیرخواهانه خدا به همان میزان که جزئی از عهد قدیم است، در عهد جدید نیز می‌باشد.

متی باب ۱۹ آیه ۱۷؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۲ آیه ۱۷، باب ۱۴ آیه ۱۲ و یعقوب باب ۲ آیات ۱۰ و ۱۱ را بخوانید. این آیات در مورد قانون اخلاقی در عهد جدید، چه چیزی به ما می‌گویند؟

همزمان، تمام مجموعه قوانین آیینی و تشریفاتی که منحصر به بنی اسرائیل بودند - و به وضوح به عهد قدیم گره خورده بودند و همه به عیسی و به مرگ و رسالت وی به عنوان کاهن اعظم اشاره داشتند - دیگر ادامه نیافتند و نظم جدیدی بر اساس «وعده‌های بهتر» معرفی شد.

یکی از اهداف اصلی پولس در کتاب رومیان، کمک به یهودیان و غیریهودیان بود که بفهمند که در این گذار از یهودیت به مسیحیت چه چیزهایی دخیل بود. این تحول و گذار به زمان نیاز داشت. بسیاری از یهودیانی که عیسی را پذیرفتند، هنوز برای تغییرات بزرگ پیش رو آماده نبودند.

برخی از وعده های کتاب مقدس که مورد علاقه شما هستند کدامند؟ هر چند وقت یکبار آنها را مطالبه می کنید؟ چه انتخاب هایی می کنید که ممکن است مانع تحقق این وعده ها در زندگی شما بشوند؟

۹ اکتبر

دوشنبه

احکام و مقررات یهودی

بر حسب زمانی که دارید، کتاب لایوان را مرور کنید. (برای نمونه، به لایوان باب ۱۲، ۱۶ و ۲۳ مراجعه کنید.) با خواندن همه این احکام و قوانین و آیین ها، چه افکاری به ذهن شما خطور می کند؟ چرا پیروی از بسیاری از آنها در زمان عهد جدید غیر ممکن بود؟

طبقه بندی احکام عهد عتیق به دسته های مختلف برای ما راحت است: (۱) احکام اخلاقی، (۲) احکام تشریفاتی، (۳) احکام مدنی، (۴) حکم ها و فتواها (قضاوتها) و (۵) احکام مربوط به سلامت و بهداشت.

این طبقه بندی در بخشی میتواند فراوری و تکثیر خوانده شود. در واقعیت، برخی از این دسته بندی ها بهم مرتبط هستند و همپوشانی قابل توجهی وجود دارند. گذشتگان، آنها را از هم جدا و مجزا نمی دیدند.

احکام اخلاقی توسط ده فرمان خلاصه می شوند (خروج باب ۲۰ آیات ۱ تا ۱۷). این احکام، الزامات اخلاقی بشریت را خلاصه می کنند. این ده حکم در حکم ها و فتواهای مختلفی در سراسر پنج کتاب اول از کتاب مقدس بکار رفته و بسط داده شده اند. این بسط و تفصیلات، مفهوم نگاه داشتن احکام خدا را در موقعیت های مختلف نشان می دهند. قوانین مدنی غیر مرتبط نمی باشند. آنها نیز بر پایه احکام اخلاقی هستند. آنها رابطه شهروندان با مقامات کشوری و یکدیگر را مشخص می کنند. آنها مجازات های تخلفات مختلف را معین می کنند.

احکام تشریفاتی، آیین های معبد را تنظیم و پیشکشهای مختلف و مسئولیت شهروندان را توصیف می کردند. روزهای اعیاد مشخص و رعایت آنها تعیین شده بودند.

احکام مرتبط با سلامت و بهداشت با احکام دیگر همپوشانی دارند. احکام مختلف مربوط به نجاسات، ناپاکی‌های آیینی را تعریف می‌کنند و در عین حال همچنین فراتر از این، شامل اصول بهداشتی و سلامت نیز می‌شوند. احکام مربوط به گوشت‌های پاک و ناپاک (حلال و حرام) بر پایه ملاحظات جسمی (پزشکی) می‌باشند.

در حالی که یهودیان احتمالاً تا حد زیادی تمام این احکام را به عنوان یک مجموعه می‌پنداشتند، که همگی از طرف خدا آمده بودند، اما باید تمایزاتی خاص در ذهن خود ساخته باشند. ده فرمان از سوی خدا به طور مستقیم به مردم گفته شده است. این باعث می‌شود که آن‌ها از اهمیت ویژه‌ای برخوردار باشند. احکام دیگر از طریق موسی ارائه شده بودند. آیین معبد تنها زمانی که معبد فعال بود، باید نگاه داشته می‌شد.

احکام مدنی، حداقل بخش بزرگی از آن، پس از اینکه یهودیان استقلال خود را از دست دادند و تحت مدیریت مدنی ملت دیگری در آمدند، دیگر قابل اعمال نبودند. بسیاری از احکام تشریفاتی دیگر پس از ویران شدن معبد، قابل انجام و رعایت نبودند. همچنین، پس از آمدن مسیح موعود، بسیاری از اعمال تشریفاتی که نمونه‌ای از اصل را ارائه می‌کردند با آمدن اصل (که مسیح بود) منسوخ گردیده و دیگر اعتباری نداشتند.

۱۰ اکتبر

سه شنبه

به عنوان رسم موسی

اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۱ را بخوانید. چه مسائلی باعث نفاق می‌شد؟ چرا برخی از مردم بر این باور بودند که این تنها برای ملت یهود نبود؟ پیدایش باب ۱۷ آیه ۱۰ را ببینید.

در حالی که رسولان با مبشران و اعضای معمولی در یک تلاش جدی برای صید بسیاری از جانها برای مسیح در انطاکیه متحد شدند، برخی از ایمانداران یهودی تبار از یهودیه «از فرقه فریسیان» موفق به طرح یک سوال شدند که خیلی زود باعث جنجال گسترده‌ای در کلیسا شد و آشفتگی را برای ایمانداران غیریهودی تبار به همراه داشت. این معلمان با اطمینان زیادی اظهار داشتند که به منظور نجات یافتن، فرد باید ختنه شود و تمام احکام آیینی را نگاه دارد. گذشته از هر چیز، یهودیان همواره به خدمات الهی منسوب به خود افتخار می‌کردند و بسیاری از کسانی که به مسیح ایمان آورده بودند هنوز هم احساس می‌کردند، از آنجا که خدا یک بار شیوه عبادت عبری را به وضوح مشخص نمود، اینکه اجازه تغییر آن را بدهد غیر محتمل بود. آنها اصرار داشتند که احکام و مراسم یهودی باید در آیین‌های دین مسیحی نیز گنجانیده شوند. آنها در تشخیص این که همه پیشکشهای قربانی مرگ فرزند خدا را تداعی می‌کردند، کند ذهن بودند تا درک کنند که نمونه با اصل یکی می‌شد و پس از آن، آیین‌ها و مراسم اعطایی

وابسته به موسی دیگر الزام آور نبودند.

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۲ تا ۱۲ را بخوانید. این اختلاف چگونه باید حل و فصل می‌شد؟

«پولس در حالی که برای هدایت مستقیم به خدا چشم امید داشت، همیشه آماده به رسمیت شناختن قدرت اعطا شده در مجموعه ایمانداران متحد شده در رفاقت کلیسایی بود. او نیاز به مشورت را احساس می‌کرد و هنگامی که مسائل مهمی بوجود آمدند، از ارائه آنها در برابر کلیسا و متحد شدن با برادرانش در جستجوی حکمت از خدا برای اتخاذ تصمیمات درست، خرسند بود.» - الن جی. وایت، برگرفته شده از مرجع زیر:

The Acts of the Apostles, p. 200.

جالب توجه است که پولس که اغلب درباره فراخوانِ نبویِ خود و چگونگی فراخوانده شدنش توسط عیسی و دریافت نمودن ماموریت از وی سخن می‌گفت - بسیار خواستار کار کردن با مجموعه بزرگتری از کلیسا بود. یعنی، با وجودی که فراخوانده شده بود، متوجه شد که بخشی از کلیسا به عنوان یک مجموعه بود و اینکه لازم بود تا حد امکان با آن کار کند.

نگرش شما نسبت به رهبری کلیسا چیست؟ شما تا چه میزان همکاری می‌کنید؟ همکاری کردن چرا از اهمیت بسزایی برخوردار است؟ اگر همه، آن کاری را که خود مایل بودند مستقل از بدن بزرگتر انجام می‌دادند، ما چگونه می‌توانستیم عمل کنیم؟

۱۱ اکتبر

چهارشنبه

ایمانداران غیر یهودی تبار

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۵ تا ۲۹ را بخوانید. شورا چه تصمیمی گرفت و استدلال آنها چه بود؟

تصمیم بر علیه ادعاهای یهودی‌گرایی بود. این افراد اصرار داشتند که ایمان آورندگان غیر یهودی تبار ختنه شوند و تمام شریعت را نگه دارند و «اینکه احکام و مراسم یهودی باید با مراسم دین مسیحی آمیخته شوند.» - الن جی. وایت، از مرجع زیر:

The Acts of the Apostles, p. 189.

جالب توجه است که پطرس در اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۱۰، این احکام قدیمی را

به عنوان یک یوغ به تصویر میکشد که آنها قادر به تحملش نبودند. آیا خداوند که این احکام را بنیان نهاد، آنها را مانند یوغی بر گردن قوم خویش خواهد نهاد؟ به سختی این چنین به نظر می رسد. در عوض، در طول سال ها برخی از رهبران از طریق سنت های روایتی خود، بسیاری از احکام را از برکتی که قرار بود باشند به باری گران تبدیل نمودند. شورا بدنبال فراغت غیر یهودی تباران از این بارهای سنگین بود.

توجه کنید که هیچ اشاره یا پرسشی در مورد اینکه غیر یهودیان لازم نیست از ده فرمان اطاعت کنند، وجود نداشت. پس از هر چیز، آیا می توانیم تصور کنیم که شورا به آنها بگوید که خون نخورند اما احکامی بر علیه زنا یا قتل و مانند آن را نادیده بگیرند؟

چه قوانینی بر ایمانداران غیر یهودی اعمال شد (اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۲۰ و ۲۹) و چرا این قوانین خاص؟

اگر چه ایمانداران یهودی تبار قوانین و سنت های خود را به ایمانداران با پیشینه غیر یهودی تحمیل نمی کردند، ولی شورا می خواست تا مطمئن شود که غیر یهودیان مرتکب کارهایی نشوند که از نظر یهودی تبارانی که در عیسی با آنها متحد بودند، توهین آمیز محسوب می شدند. بنابراین رسولان و مشایخ کلیسا توافق نمودند تا به ایمانداران با پیشینه غیر یهودی در مورد پرهیز از خوردن گوشت پیشکش شده به بت ها، زنا، و چیزهایی که خفه می شد و خون، دستور العملی ارسال کنند. برخی می گویند که، از آنجایی که نگاه داشتن روز سبت بطور خاص اشاره نشده بود، پس برای غیر یهودی تباران در نظر گرفته نشده بود (البته، فرمان های بر علیه دروغ گفتن و قتل نیز بطور خاص اشاره نشده بودند، پس آن مشاجره بی معنا بود).

آیا می توانیم از برخی جهات بر تکالیف مردم که الزامی نیستند بلکه بیشتر از طریق سنت می آیند تا اینکه فرمان الهی باشند صرف نظر کنیم؟ اگر چنین است، چگونه؟ نظرات خود را در روز سبت در کلاس مطرح کنید.

۱۲ اکتبر

پنجشنبه

پولس و غلاطیان

با وجود واضح بودن هدف شورا، همچنان کسانی بودند که بدنبال روش خود بودند و به طرفداری از اینکه غیر یهودی تباران باید سنت ها و قوانین یهودی را نگه دارند، ادامه دادند. این قضیه برای پولس به موضوعی بسیار جدی تبدیل شد؛ یعنی این اهداف خوب،

ایمان را بی ارزش می کرد و به انکار انجیل مسیح تبدیل شده بود.

غلاطیان باب ۱ آیات ۱ تا ۱۲ را بخوانید. پولس مسئله ای را که در غلاطیه با آن روبرو است، تا چه حد جدی می داند؟ قضیه فوق درباره اهمیت این مسئله چه چیزی گوشزد میکند؟

همانطور که قبلاً گفته شد، این وضعیت غلاطیان بود که به میزان زیادی، محتوای نامه به روم را برانگیخت. در رساله به رومیان، پولس موضوع رساله غلاطیان را بیشتر بسط می دهد. برخی از ایمانداران یهودی تبار ادعا می کردند که شریعتی که خدا از طریق موسی به ایشان داده بود، مهم بود و باید توسط ایمان آورندگان غیر یهودی تبار رعایت می شد. پولس در تلاش بود جایگاه و عملکرد واقعی آن را نشان دهد. او نمی خواست که این مردم آنگونه که در غلاطیه انجام داده بودند، در روم جای پای بدست آورند. این یک ساده انگاری است که پرسیم آیا پولس در مورد احکام تشریفاتی یا اخلاقی در غلاطیان و رومیان سخن می گوید. از لحاظ تاریخی، استدلال این بود که آیا ایمان آورندگان غیر یهودی تبار ملزم به ختنه شدن و نگاه داشتن احکام موسی بودند یا خیر. شورای اورشلیم پیش از آن بر این مسئله حکم داده بود اما برخی از پذیرفتن تصمیم آن خودداری کردند.

برخی در نامه های پولس به غلاطیان و رومیان، شواهدی می یابند که احکام اخلاقی، ده فرمان (یا در حقیقت، فرمان چهارم) دیگر برای مسیحیان الزام آور نمی باشند. با این وجود، آنها نکته این نامه ها، زمینه تاریخی و مسائلی که پولس به آنها اشاره می کرد را درک نمی کنند. همانگونه که خواهیم دید پولس تاکید کرد که نجات تنها از طریق ایمان و نه با ننگ داشتن احکام، حتی احکام اخلاقی، حاصل میشود. با این وجود این بدین مفهوم نیست که بگوییم احکام اخلاقی نباید نگاه داشته شوند. اطاعت از ده فرمان هرگز مسئله نبوده است؛ کسانی که از آن یک مسئله می سازند در واقع یک مسئله معاصر را که پولس به آن اشاره نکرد، در مد نظر دارند.

چگونه به کسانی که ادعا می کنند روز سبت دیگر برای مسیحیان الزام آور نمی باشد، پاسخ می دهید؟ چگونه می توانید به روشی که تمامیت انجیل را به خطر نیاندازد، حقیقت روز سبت را نشان دهید؟

مطالعه بیشتر: مراجع زیر را مطالعه کنید:

Read Ellen G. White, «Jew and Gentile,» pp. 188–192, 194–197; «Apostasy in Galatia,» pp. 383–388, in *The Acts of the Apostles*; «The Law Given to Israel,» pp. 310–312; «The Law and the Covenants,» pp. 370–373, in *Patriarchs and Prophets*; «The Chosen People,» pp. 27–30, in *The Desire of Ages*.

بدون شک کلیسای ما با همان زمان جنجال و اختلاف مواجه است. اما این مسئله جدیدی نیست. شیطان همواره با کلیسا در جنگ بوده است. حتی در اولین روزهای مسیحیت، نفاق و اختلاف در صفوف ایمانداران بوجود آمد. و یک اختلاف بود که اگر حل نمی شد، می توانست کلیسا را در مراحل ابتدایی نابود سازد.

«تفرقه، ارتداد و نفسانیت بواسطه تاثیر معلمان دروغین که در میان ایمانداران در اورشلیم پدیدار شدند، به سرعت در میان ایمانداران غلاطیه ریشه دواندند. این معلمان دروغین، سنت های یهودی را با حقایق انجیل در می آمیختند. آنها با نادیده گرفتن تصمیم شورای عمومی در اورشلیم، ایمان آورندگان غیر یهودی تبار را به رعایت احکام تشریفاتی مجبور نمودند.» - الن جی. وایت، از مرجع زیر:

The Acts of the Apostles, p. 383.

سوالاتی برای بحث

۱. بار دیگر به جواب پرسش پایانی روز چهارشنبه بازگشته و آنرا در کلاس مطرح کنید. کلیسای محلی شما یا شما در خانه خود و یا حتی شما خودتان به چه روش هایی ممکن است مسئولیت هایی برای دیگران (یا خودتان) ایجاد کنید که لازم نیستند؟ چگونه می توانیم تشخیص بدهیم که آیا واقعا چنین کاری انجام می دهیم؟ یا اینکه ممکن است در خطر گرایش داشتن بیش از حد در جهت مخالف باشیم؟ یعنی، چگونه می توانیم تشخیص دهیم که آیا در شیوه زندگی و معیارهایمان تا حدی که زندگیمان فراخوان بزرگی که در مسیح داریم را انعکاس ندهد، سهل انگار شده ایم؟
۲. برخی از استدلال هایی که آن افراد برای این ادعا که ده فرمان دیگر امروزه برای مسیحیان الزام آور نیستند، کدامند؟ ما چگونه به این ادعاها پاسخ می دهیم؟ در صورت مواجهه با آن، چرا آن استدلال ها بسیار نادرست هستند و چرا در بسیاری از موارد کسانی که آنها را ایجاد می کنند، در واقع بگونه ای زندگی نمی کنند که باور دارند ده فرمان دیگر الزام آور نیست؟
۳. بار دیگر غلاطیان باب ۱ آیات ۱ تا ۱۲ را بخوانید. توجه کنید که پولس درک خود از انجیل را تا چه حد قطعی، متعصبانه و با حرارت توصیف می نمود. این مطلب درباره اینکه ما چگونه می بایست کاملا محکم در برخی از باورها بویژه در عصر کثرت گرایی و نسبیت گرایی، ثابت قدم بمانیم، چه چیزی به ما بگوید؟ این موضوع چگونه نشان می دهد که برخی از تعلیمات نمی توانند به هیچ صورتی کم اهمیت جلوه داده بشوند؟
۴. در کلاس در مورد مسائلی که باعث بروز نهضت اصلاحات پروتستان شد، صحبت کنید. چه تفاوت های اساسی حل و فصل نشده اند؟